

4de Valgfreds (Monrad), og jeg troer ikke, at han er en „Bygtemand“. Jeg erindrer forøvrigt meget godt, ved hvilken Leilighed det var, at Grundtvig brugte dette Udtryk. Han meente det ikke saaledes, som det blev sagt, men det var blot en Retorsion, han anvendte, da den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds kaldte ham et Fyrtaarn, idet han meente, at ogsaa han skulde tale om noget „Lyst“. Jeg troer, at vi roligt kunne fjerne alle Ubehageligheder ved at gaae ind paa det af Udvalgets Mindretal under Nr. 4 stillede Endringsforslag. Vi bør holde Sagen paa det Standpunkt, hvorpaa den befinder sig, og ikke i Finantsloven søge at foregribe Forfatningsagen. Det blev udtalt af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 1ste Valgfreds (Suel), — jeg troer rigtignok, at han derved forløb sig lidt og senere fortrød det, — at naar man gav Slip her, gav man Slip paa den Magt, man havde over Rigsraadet, idet man ikke længere havde noget Baand paa det. Hvis vi ikke give Slip her, ville vi altsaa faae Magt over Rigsraadet, det er netop Sagen. Derimod skulle vi ved Finantsloven, som har en anden Hensigt, ikke præjudicere Sagen i nogen Retning, men lade den staae uafgjort hen, og jeg troer derfor, at man bør stemme for Forslaget under Nr. 4.

Suel: Jeg skylder den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgfreds (Hall) at erklære, at da jeg talte om politisk Uordholdenhed, sigtede jeg ikke til ham. Tvertimod var hans Stilling ligeoverfor Forbeholdet overordentlig klar, idet han dengang som Medlem af Regjeringen udtalte, at Forbeholdet ikke havde nogen Betydning. Derimod er der noget Andet, hvori jeg ikke kan give ham Ret. Han sagde, at jeg vist havde taget feil, dengang jeg erklærede, at man i den Betænkning, som blev afgiven af Rigsraadets Landssting — jeg beder at lægge Mærke til, at jeg kun foreskede Betænkningen — havde nævnt et Tilfælde, som der efter hans Mening ikke kunde

være Tale om. Der var Tale om det Tilfælde, som er forudsæet i § 23 i Forfatningen af 2den October 1855, og naar det nu hedder: „Dog skal det Tilfælde være en Undtagelse, at Holsteen bliver udstilt fra Forbindelsen med det danske Monarchi“, saa har man tænkt, at en Landastaaelse i og for sig var nok til at bryde Fællesforfatningens Kraft. Man har netop blot undtaget det Tilfælde, at Holsteen udstilles, fordi det er forudsæet i selve Forfatningen. Naar der derimod indtraadte en saadan Landastaaelse, som den, der nu er steet, saa kunde der ikke være Tale om, at der skulde vedblive at bestaae en Fællesforfatning. Med hvilken Haan modtog man ikke ogsaa Lord Russells Forslag om at indskrænke Forfatningen til Kongeriget alene. Dengang meente vistnok alle de ærede Herrer, at det var absurd — for at bruge et Udtryk, som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Wille) har brugt. Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te Valgfreds, der overhovedet er saa klar, indrømmede ogsaa, at der var noget Absurd i de nuværende Forhold, og at de ikke lode sig passè ind i de nugældende Lovbestemmelser; men han tilføjede, at det var en fuldkommen Nødpændighed, at der maatte fremkomme en saadan Absurditet efter en saadan Rytelse, som den, for hvilken vi have været udsatte. Det er imidlertid min Mening, at man kunde have undgaaet denne Absurditet ved at gaae den simpleste og korteste Vej, idet man i Henhold til Kundgjørelsen af 2den October 1855 kunde have forelagt Rigsdagen en simpel Lov, hvorved de hidtil saakaldte Fællesfager lagdes ind under Rigsdagen, saa havde det hele Experiment, man nu er kommen ind paa, været unødvendigt, og saa var Absurditeten ophørt. Hvorfor man ikke har gjort dette, skal jeg ikke indlade mig paa at udtale. — Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgfreds erklærede, at jeg havde sagt, at jeg ikke var villig til at gaae ind paa en Vaabenstilstand; men det var kun paa en slet Vaabenstilstand, at jeg ikke vilde indlade